

2-001

**TALMANSKONFERENSEN – SAMMANTRÄDE ÖPPET FÖR ALLA LEDAMÖTER,
BRYSSEL, TISDAGEN DEN 30 SEPTEMBER 2003**

2-002

Öppnande av sammanträdet

2-003

ORDFÖRANDESKAP: DAVID MARTIN

Vice talman

(Sammanträdet öppnades kl. 16.35.)

Talmannen. – Herr president! Det är en stor ära för oss att i dag välkomna er till Europaparlamentet för detta extra ordinarie sammanträde med talmanskonferensen som är öppet för alla ledamöter av Europaparlamentet. Som jag sade tidigare beklagar parlamentets talman Cox djupt att han inte kan närvara här i dag, men som ni vet och respekterar är han på officiellt besök i västra Balkan. Hans frånvaro ger mig emellertid nöjet att vara ordförande för detta sammanträde. Det är en stor ära för mig att vara det.

Möten utanför sammanträdesperioden är mindre formella än vanligt, och vi välkomnar även detta eftersom det ger oss en möjlighet att visa parlamentets vänskap med och aktning för er inom denna ram.

Vi har fortfarande ett varmt minne av ert besök i Strasbourg i oktober 2000. Vid det tillfället visade ni er framsynthet genom att staka ut vägen för antagandet av en europeisk författning och uppmärksammade vikten av att inbegripa stadgan om de grundläggande rättigheterna i denna författning. När det gäller den kommande utvidgningen av unionen påminde ni oss om att europeisk integration inte är en konstgjord konstruktion utan att den har en själ: en europeisk identitet.

I dag har Europeiska unionen och Europaparlamentet tagit ytterligare steg längs den väg som ni har stakat ut. Observatörer från de länder som kommer att förena sig med oss den 1 maj 2004 är redan närvarande här och deltar aktivt i Europaparlamentets arbete. För första gången sedan Romfördraget undertecknades finns det nu en verklig möjlighet att få en europeisk författning som kommer att stadfästa Europeiska unionens demokratiska legitimitet.

Ert besök sker därför vid en mycket avgörande tidpunkt, endast några få dagar innan regeringskonferensen skall inledas under det italienska ordförandeskapet.

Onsdagen den 24 september 2003 gav Europaparlamentet, med stor majoritet, ett formellt och positivt yttrande om att sammankalla en regeringskonferens. I sin resolution uppmanade Europaparlamentet regeringskonferensen att respektera det samförstånd som uppnåts av konventet, i syfte att säkerställa demokratisk legitimitet, öppenhet och fullt deltagande. Vi förväntar oss också att de försäkringar vi fått från det italienska ordförandeskapet – att parlamentet kommer att kunna delta ingående och fortlöpande i regeringskonferensen, såväl på statschefsnivå som på ministernivå – skall uppfyllas inom de närmaste dagarna. Vi är övertygade, herr president, om att ni är en pålitlig och inflytelserik bundsförvant till oss.

Vi tror fullt och fast att den europavänliga anda som har inspirerat Italiens handlande sedan den europeiska integrationens allra första början och som ni, herr president, personifierar kommer att vara drivkraften bakom den kommande regeringskonferensen och leda den till en framgångsrik avslutning som stämmer överens med europeiska konventets resultat.

(Applåder)

2-004

Tal av Italiens president Carlo Azeglio Ciampi

2-006

Ciampi, Italiens president. – *(IT)* Herr talman, herr Podestà, mina damer och herrar! Jag är medveten om att jag talar till er vid ett historiskt tillfälle för Europa och vid ett avgörande skede för vår union. Jag är glad över att göra det under det italienska ordförandeskapet, strax före en regeringskonferens där man kommer att uppmanas befästa den europeiska författningsprocessen som nu har nått ett historiskt ögonblick: omstöpningsen av de gemensamma institutioner där det nya Europa kommer att byggas som ett fullfjädrat internationellt organ, nästan ett halvt sekel efter det europeiska projektets inledning.

Europeiska unionen går för närvarande igenom en komplicerad period som är avgörande för vår framtid. Man måste förvisso ta itu med utmaningarna beträffande utvidgningen och styrbarheten, men man har ännu inte fulländat begreppet europeiskt intresse. De förhoppningar som våra medborgare fäster vid Europas framtid är större än någonsin: jag kan höra hur de genljuder genom era debatter och resolutioner. Förutom de uttalade förhoppningarna skickar den europeiska offentligheten emellertid ut varningssignaler, och jag skulle kortfattat vilja fokusera på de frågor som är av ekonomisk betydelse i synnerhet, men som jag också anser vara avgörande för vår unions framtid.

Sedan år tillbaka har vår ekonomi stått stilla. Att utveckla en konkurrenskraftig, dynamisk ekonomi, definiera ett europeiskt område för forskning och innovation, och samordna den makroekonomiska politiken är alla utmaningar som EU måste ägna sig åt för att främja sin ekonomiska utveckling och världsomfattande konkurrenskraft.

Europa har redan uppnått en hel del: den inre marknaden, slopandet av gränser, den gemensamma valutan och unionens själva existens är alla landvinningar som nu utgör en del av vårt arv, som berikar oss och skiljer oss från andra människor i andra världsdelar. Detta bör vara en källa till stolthet och ge oss impulser när vi tar itu med vår ekonomis föreliggande svårigheter: vi känner till dessa svårigheter, men vi vet att vi kan gripa oss an och övervinna dem. Vi får inte låta ett "syndrom av ekonomisk nedgång" råda. Under detta arbete befinner sig Europaparlamentet och var och en av er med era olika politiska perspektiv i frontlinjen.

Utkastet till konstitutionellt fördrag som utarbetats av konventet tillmötesgår förväntningarna hos ett medborgarnas Europa. Där föreslås att er roll som medlagstiftare skall stärkas även inom de sektorer som är avgörande för medborgarnas säkerhet. Med den maktbefogenhet som ni utövar kommer ni att kunna ge ett ovärderligt bidrag till stärkandet av Europas ställning i världen och till dess förmåga att etablera sig genom att utveckla Europas rika arv av värderingar och principer och dess ekonomiska och politiska potential. Europaparlamentet har bidragit väsentligt till denna prestation genom att hjälpa till att upprätta en förbindelse mellan allmänheten och arbetet inom konventet.

De yngre generationerna behövs för att spela en betydande roll i befastandet av Europas identitet. Det är de unga som förändrar Europas utseende eftersom de är opåverkade av den nationella rivaliteten ur det förflutna, eftersom de reser utan en andra tanke från ett land till ett annat och eftersom de uppfattar de få hinder som kvarstår som artificiella och på väg att avlägsnas. Om vi skulle gå ifrån utkastet till konstitutionellt fördrag under regeringskonferensen, och undergräva dess grundläggande anda av enhet, skulle vi svika förtroendet och förväntningarna hos i synnerhet de unga.

(Applåder)

Europaparlamentet, som till sin natur är den institution som är mest trogen den öppna metod som tillämpades av konventet, är i en idealisk ställning för att driva på slutförandet av författningsprocessen.

I resolutionen som ni antog för några dagar sedan – som Martin nämnde – där man uttrycker uppskattning över den författningstext som utarbetats av konventet och kräver att den skall vara justerad och antagen före slutet av 2003, betonar ni, jag citerar, "att åter öppna de kompromisser som nåtts i konventet för diskussion, skulle inte bara äventyra de framsteg som konventet gjort när det gäller att ge EU en mer effektiv, demokratisk och konstitutionell grund, utan även fullständigt undergräva konventet som metod". Ni har följaktligen bekräftat er roll som en integrerad del av den konstituerande kraft som gav upphov till utkastet till fördrag. Jag hoppas att denna konstituerande kraft också kommer att driva på regeringskonferensens arbete.

Det konstitutionella fördraget har kommit i rättan tid för Europa. Givetvis kan de som med entusiasm förlitat sig till den europeiska integrationen tycka att fördraget inte går tillräckligt långt, det kan tyckas gå alltför långt för de stater som värnar om den nationella suveräniteten som de för bara en kort tid sedan återvunnit, det kan förefalla onödigt för dem som är nöjda med ett stort europeiskt område av ekonomisk stabilitet utan gränser och utan något politiskt ansvar, men det råder inga tvivel om att det konstitutionella fördraget uppfyller de europeiska nationernas historiska behov i globaliseringens tidsålder. Det är ett nödvändigt svar på de grundläggande och brådskande behoven att garantera styrbarheten i en utvidgad union med 25 medlemsstater. Gemenskapsandans seger kommer att göra det möjligt för den nya unionen att fungera väl, och den förblir nyckeln till den europeiska integrationen och till Europas framsteg.

Även dem som har en tendens att betrakta Europa ur en mer utilitaristisk synvinkel vet mycket väl att marknader behöver förtroende, och att ekonomier och tekniker avancerar när de utgör delar av ett system med trovärdiga riktmärken och mål inom ramarna för en delad rättslig säkerhet och starka, stabila politiska institutioner. När Europeiska unionen en gång har blivit en "juridisk person" i enlighet med det nya konstitutionella fördraget kommer det att skingra eventuella återstående tendenser att betrakta unionen som bara ännu en internationell organisation, och det kommer att medföra att unionen frigörs från den bundenhet som hittills har motverkat dess möjligheter att verka på den internationella arenan. Som fullfjädrad politisk enhet kommer unionen att kunna upprätta en utrikespolitik som stämmer överens med dess specifika värderingar och principer, en politik som eftersträvar en mer stabil och rättvis internationell ordning. Den kommer också att kunna kombinera medlemsstaternas inrikespolitik inom ett gemensamt område av frihet, säkerhet och rättvisa.

Eftersom det nya konstitutionella fördraget utgör en plan för styrbarhet måste den försvaras i våra medborgares intresse som kommer att rösta i juni. De kommer inte enbart att välja nya ledamöter till Europaparlamentet, utan även godkänna en politisk plan som kan ge konkret form åt den så länge eftersträlvade visionen av ett starkt, förenat Europa som verkar på den internationella arenan.

Romfördraget har underbyggt den europeiska integrationens utveckling under de senaste 50 åren. Författningen kommer att bli grundrättsakt för framtidens Europa, det nya utvidgade Europa. Europa och, *a fortiori*, varje enskild medlemsstat kan endast utöva inflytande om de är enade, och inte splittrade. Kontinentens återförening måste grunda sig på en stark önskan om integration, samma önskan som alltid har återupplivats med förnyad kraft vid varje motgång. Denna önskan om integration tryggar framstegen för oss alla, och den kommer att hjälpa till att öka den gemensamma styrkan i vårt Europa. Detta är innebörden, bidraget från de banbrytande länderna som har övervunnit stora svårigheter och lyckats planera och genomföra djärva, förutseende och visionära projekt.

Vid ett antal tillfällen har jag använt en sjöfartsmetafor för att beskriva Europa, genom att jämföra det med en stor bukt, en hamn. Bukten ger skydd åt ett stort antal fartyg; hamnen är öppen för alla som vill nyttja kajområdet tjänster och som accepterar hamnbestämmelserna. I början var vi bara sex stycken: sex länder som beslutade att skapa en första, avancerad grupp. Det antalet har gradvis ökat och vi kommer snart att bli 25 eller fler. Unionen med 25 medlemsstater kommer enad att gå framåt, men vi vet alla att enigheten alltid har tilltagit i och med pionjärernas strävanden. I den meningen har det ökade samarbetet varit och kommer även i framtiden att vara avgörande för att ge unionen den livsnödvändiga kraften och förmågan att utvecklas. Om dessa skall bli samarbetsformernas föregångare, som en dag kommer att stå öppna för alla, måste de till sin natur vara allomfattande redan från början. Om man inte gör upp den nödvändiga balansen mellan önskemålen hos dem som vill gå framåt och kraven hos dem som föredrar att stanna kvar där de nu är, kommer det nästan oundvikligen att innebära att man måste utveckla mer avancerade samarbetsformer. Detta är ännu en anledning att bevara så stor flexibilitet som möjligt i författningen.

Italien är en av de sex medlemsstater som grundade Europeiska unionen: sex länder av varierande storlek men samtliga med lika rättigheter och skyldigheter. Även om det ingalunda rör sig om någon överordnad hierarki inom unionen representerar de än i dag ett centralt historiskt minne som har gett oss stöd under alla svåra övergångsfasen. Att ta mod till sig, bara fem år efter slutet på ett förödande världskrig, för att förena de resurser som hade underblåst konflikten – kol och stål – och upprätta Europeiska kol- och stålgemenskapen (EKSG), var den verkliga vändpunkten i Europas historia, en djärv, förutseende åtgärd, ett tecken på en önskan om fred från de länders sida som hade ödelagts av det fasansfulla krigets blodbad och som hade bestämt sig för att ett krig aldrig mer skulle tillåtas splittra dem.

Fördelningen av suveräniteten utgör unionens grundval. Det är den princip som underbygger den europeiska integrationen. Den är vår framtid som fria män och kvinnor, och vi har beslutat att tillgripa den för att främja vårt gemensamma intresse. När vi för första gången tog beslutet att upprätta gemenskapen, fullständigt medvetna om innebörden av detta beslut, var det alldeles klart att principen om enhällighet i beslutsfattandet skulle behöva avvecklas. Att minnas unionens grundare – Konrad Adenauer, Robert Schumann, Alcide De Gasperi, Jean Monnet, Paul-Henri Spaak, Altiero Spinelli – är inte bara en tradition. Det är en kraftfull vädjan till oss att fästa avseende vid Europas livgivande politiska ideal. Deras insatser har medfört 50 år av europeisk integration. De är oundgängliga i dag, och det kommer de att fortsätta att vara i framtiden, för att Europeiska unionen skall kunna verka i enighet för allas vårt bästa.

Författningen är den nya stöttepelaren. Europaparlamentet, demokratins väktare och katalysatorn som uppmanar oss att fokusera på vår tids utmaningar, kan förstärka denna historiska process med visdom och effektivitet. Inom ramen för de huvudsakliga frågor som ni debatterar – genetisk etik, invandring, industri, jordbruk, miljön – är er fokusering på Europeiska unionens förbindelser med resten av världen, och i synnerhet FN-systemet, ett bevis på er djupa medvetenhet om Europas behov av att yttra sig konsekvent och auktoritativt. Under alla dessa debatter ger Europaparlamentet uttryck, djup och innehåll åt europeiska intressen, och visar att det är medvetet om de överhängande förväntningarna från våra medborgare.

För första gången i mänsklighetens historia – inte bara i Europas historia – i en världsdelen som bara för en tid sedan var splittrad och söndrad av järnridåer, står man i begrepp att tillsammans teckna en grundläggande stadga som skall gälla för dess 450 miljoner medborgare. De länder som kommer att bli fullvärdiga medlemmar inom loppet av några månader, som ännu bär färska, outplånliga ärr efter vår kontinents delning, är de som bäst kan förstå – mer än någon annan – denna tidpunkts värde och unika företeelse. Detta kommer att bli den hoppgivande signal för Europa som våra unga generationer så desperat väntar på, den signal som Europa vill sända ut till hela världen. Vi måste försvara den konstitutionella processen: låt oss tillsammans öppna dörren mot vår framtid.

(Livliga applåder)

Talmannen. – Herr president! Tack för ert inspirerande tal. Som jag tidigare nämnde är detta en mindre formell situation än vid ett normalt möte med en statschef, och det ger oss tillfälle att låta ledarna för de politiska grupperna kommentera ert inlägg.

2-008

Poettering (PPE-DE). – (DE) Herr president! De rungande applåderna vittnar om storheten hos den europé som har talat till oss, och till er skulle jag vilja uttrycka tacksamhet, vidarebefordra information, uttrycka stöd och rikta en önskan – tacksamhet inte bara för detta tal, utan också för vad ni har gjort för Europa i Italiens namn. Ni har engagerat er för en europeisk författning inte bara i dag, utan även vid en tidpunkt då det ännu inte var vanligt att tala i sådana ordalag. Jag vill tacka er för att ni har spelat en framträdande roll för att föra Italien in i den europeiska monetära unionen, och för att ha fortsatt – då ni själv vid en tidpunkt hade ansvar för den ekonomiska politiken – att kämpa för den europeiska gemensamma valutans stabilitet.

Med tanke på det faktum att den italienska vice talmannen i vår grupp, Guido Podestà, sitter bredvid er skulle jag vilja säga något som är värt att nämna, nämligen att de 35 italienska ledamöterna i vår grupp – som leds av min kollega och vän Antonio Tajani och hans medordförande Guido Bodrato och min ställföreträdare Francesco Fiori – att dessa 35, samtidigt som de förvisso ger uttryck för en del av Italiens mångfald, är hundra procentigt överens om en sak, dvs. att vi med största hänförelse bör sträva efter att ge Europa en författning. Eftersom vi dessutom sitter i vår grupps sammanträdesrum vill jag en än gång tacka er för att ni i december förra året tog emot våra ledamöter av konventet tillsammans med ett antal andra framstående personer i er ämbetsbostad.

För det tredje skulle jag vilja säga något till er som en uppmuntran. Fastän vi delar samma övertygelser och därför i stort sett inte har något behov av att stödja varandra skulle jag vilja bekräfta ert intensiva arbete för Europeiska unionen, och det Europa som vi vill ha skall inte vara ett Europa endast för de stora staterna, för det är tvärtom respekten för de små staterna och deras värde som gör Europeiska unionen som viktig. I egenskap av européer bör vi alltid vara medvetna om att vi nu på den internationella arenan endast kan utöva suveränitet gemensamt och på EU-nivå – suveränitet som ni talade om och som även de stora staterna har förlorat –, och det innebär att vi måste kämpa för att ena Europa som en gemenskap.

Jag skulle vilja att mina avslutande kommentarer fick forma sig till en önskan. Europaparlamentet kommer att ha två företrädare vid regeringskonferensen, och jag vet från den italienska regeringen – som i dag företräds av Antonione – att det italienska ordförandeskapet gör vad som är möjligt för att de två företrädarna skall ha lika rättigheter att yttra sig under förhandlingarna, men vi kan se att inte alla regeringar har accepterat det ännu. Jag skulle därför enträget vilja be er att ni med stöd av ert ämbete och er personliga auktoritet hjälper till att göra det möjligt för de båda ledamöterna av denna kammare att till fullo utföra sina funktioner. Sammanfattningsvis vill jag säga att vår grupp, där den övervägande majoriteten delar era åsikter – även om det givetvis finns dem vars åsikter skiljer sig från era – har en bestämd önskan att denna regeringskonferens, i slutet av detta år och under det italienska ordförandeskapet, skall åstadkomma ett resultat som garanterar att en europeisk författning återspeglar er och vår vision om ett enat och fritt Europa, och att det Rom där fördragen undertecknades den 25 mars 1957 också får uppleva dessa fördrag fullbordade av en europeisk författning. Med detta mål i sikte önskar jag er och oss stor framgång.

(Applåder)

2-009

Barón Crespo (PSE). – (IT) President Ciampi, mina damer och herrar! Först skulle jag vilja tacka er för att ni är här hos oss i dag i egenskap av Italiens president. Jag välkomnar er och upprepar vad jag sade till er på Europeiska socialdemokratiska partiets grupps vägnar när ni mottog oss i Quirinale-palatset.

Först och främst är ert eget liv ett utmärkt exempel på ett personligt engagemang. Ni talade mycket om unga människor och jag anser att vi behöver ett ungdomligt sinne lag likt ert eget. Ert är ett föredöme som vi bör följa.

(Applåder)

Vi bör också följa upp det arbete som ni har utträttat tillsammans med Tysklands president, er vän Johannes Rau: jag anser att det finns mycket som vi kan lära från er båda.

Ni talade om en trefaldig utmaning. Vi står inför regeringskonferensen. Som en av de medlemsstater som grundade den europeiska gemenskapen har ni en moralisk och politisk auktoritet, med en stark tradition av att stödja det europeiska idealet. Regeringskonferensen skall just inledas och jag fruktar att den kommer att bli ännu en konklav. Det må vara hur som helst med den saken, men något jag anser att vi inte kan göra efter konventet är att stänga dörrarna och vänta på den vita röken.

Vi har redan gått vidare från att arbeta på det sättet. I och med den anmärkningen skulle jag också på nytt vilja bekräfta det engagemang som Europaparlamentet visat upp genom utskottet för konstitutionella frågor, som leds av en framstående

italienare, Napolitano. Man har erbjudit en plattform åt alla parlamentsledamöter i samtliga anslutningsländer för att de skall kunna uttrycka sina ståndpunkter angående regeringskonferensens förlopp.

Den andra utmaningen som ni talade om gällde det ekonomiska området. Jag håller med er och skulle vilja tacka för den ihärdighet och den framsynthet ni har visat upp under ert arbete för att främja euron. Det är sant att vi för närvarande behöver investera i forskning och innovation och samordna vår ekonomiska politik, men jag skulle vilja gå längre än så: vad vi inom unionen behöver göra är att binda denna samordningsprocess vid Lissabonstrategin och budgetplanen. Det skulle ge oss möjligheter att gå vidare.

Det leder mig till den sista utmaningen. Ni talade om Europas globala dimension. För det första är utvidgningen redan avslutad affär, vi är redan en familj; för det andra har vi frågan om världsfreden som grundar sig på erkännandet av FN:s centrala roll, som vi uppfattar som vår; och slutligen måste Europeiska unionen kunna axla sitt ansvar.

Herr president! Låt mig göra en kort sammanfattning. Ni använde själv en sjöfartsmetafor, och jag skulle vilja citera Seneca: "Om man inte vet vilken hamn man skall segla till är ingen vind gynnsam." Ni vet vilken den rätta kursen är och vi litar på er.

(Applåder)

2-010

Costa, Paolo (ELDR). – *(IT)* Herr talman, mina damer och herrar, president Ciampi! Det är mig en mycket angenäm uppgift att för Europeiska, liberala, demokratiska och reformistiska partiets grupp hälsa er välkommen. Detta är ett av de största nöjena jag har haft under min tid som ledamot av Europaparlamentet. Det har fallit på min lott att välkomna er och jag är medveten om att ni har spelat en ledande roll för skapandet av vårt gemensamma europeiska hem. Ni är också den högsta företrädaren för ett land, Italien, som alltid har drivit på processen att skapa en allt närmare union mellan Europas stater och folk, en union som nu stakar ut sin första författning.

Jag sade att ni har spelat en ledande roll för den europeiska integrationen. Herr president! Låt mig förklara det uttalandet, vilket som ni vet inte på något sätt är retoriskt eller överdrivet vördnadsfullt. Jag skulle vilja återanknyta till den perioden, en period fylld av engagemang, hänförelse och entusiasm från den dåvarande regeringens sida, när ni genom att be italienarna uppoffra sig för en "europeisk skatt" år 1998 uppnådde målet att redan från början göra Italien till medlem i valutaunionen och euroområdet. Det var under dessa månader, herr president, som ni visade för mig och mina kolleger i regeringen att eurons införande var nyckeln till att slutligen lära sig läxan av 1900-talets tragedier, ett sekel då europeerna både var offer och förföljare på samma gång.

Ett antal händelser har bekräftat och bekräftar än i dag intuitionen hos den grupp rationella visionärer som ni tillhör. Jag tänker på Europeiska unionens utvidgning österut, en enastående prestation i kölvattnet av eurons införande, utarbetandet av ett förslag till författning som kommer att förse Europa med de institutioner det behöver för att verka i fred och säkerhet, kriget i Irak och de påföljande kraven att Europa skall spela en viktigare roll i internationella sammanhang. I dag är ni emellertid här för att – och det fyller mig med stor stolthet att säga detta – företräda Italien strax före regeringskonferensens öppnande, vars historia har bestämt att den en gång skall äga rum i Rom.

Jag skulle vilja uttrycka en förhoppning, både på min grupps vägnar och, antar jag, även för denna kammare som helhet, en förhoppning att ni kommer att anstränga er på alla sätt för att garantera att regeringskonferensen blir mer demokratisk än diplomatisk, att den i minsta möjliga utsträckning frångår den anda och struktur som uppnåtts av konventet, att vi kommer att kunna uppnå de tre mål som redan nämnts: utrusta oss med de instrument vi behöver för att bryta vår ekonomiska nedgång, som är en av de större farorna – om inte den största – vi står inför; förse Europa med en styrelseform som lämpar sig för att ta emot de nya medlemsstater som redan väntar vid Europas portar och de som med en kraft och entusiasm som var och en av oss nu ständigt är medvetna om önskar ansluta sig till EU, vilket också kommer att göra det möjligt för oss att behålla en dialog med den krets av vänner som EU behöver odla i dess omgivningar; att göra det möjligt för EU att bli en internationell enhet i sig själv, som ni nämnde, genom att utveckla den gemensamma säkerhets- och försvarspolitik som ett medel för att uppnå fred och säkerhet för alla.

(Applåder)

2-011

Kaufmann (GUE/NGL). – *(DE)* Herr talman, president Ciampi! Låt mig personligen och på min grupps vägnar önska er varmt välkommen till denna kammare. Jag är särskilt glad över att få välkomna er hit och också tacksam för att ni personligen har kommit. En anledning till att jag nämner detta är att ert land för närvarande sänder tillfälliga irriterande signaler i riktning mot Europa, så jag är glad att kunna välkomna er, och jag tackar för ert personliga engagemang för Europa och för ett demokratiskt Italien enligt rättsstatsprincipen, och för ert arbete för den europeiska integrationen.

Nu när ni är här vill jag inte försumma tillfället att önska det italienska ordförandeskapet framgång och lycka med att utföra de stora uppgifter som väntar under regeringskonferensen. Ni har själv talat om detta, mina kolleger i denna kammare har talat om detta, och jag tror att det står klart för alla och envar att man under den nära förestående regeringskonferensen faktiskt kan förbereda ett betydelsefullt nytt skede av den europeiska integrationsprocessen. Det kan man givetvis bara göra om regeringskonferensen antar andan och idéerna från den konstitutionella processens inledande skede – det vill säga konventet – och garanterar att resultaten av konventets överläggningar kan utgöra ett paket i sin helhet.

Vad konventet har föreslagit är givetvis en kompromiss, och detta är kanske anledningen till att det har väckt sådana kontroverser, även inom min egen grupp. Det är emellertid på grund av att det är en kompromiss som det kommer att bli mycket viktigt att rådets ordförandeskap visar upp stor känslighet och diplomati, så att de resultat vi kommer fram till är något som allmänheten verkligen kommer att acceptera. Jag vill att regeringskonferensen skall vara så pass öppen och överskådlig som konventet var, så att alla – i synnerhet allmänheten – kan följa med och förstå hur deras intressen kommer att skötas i det framtida Europa.

Jag anser att allmänheten förväntar sig att framtidens Europa skall agera som en garant för en fredlig samexistens mellan våra nationer och att det skall fortsätta att spela den rollen. Det är något som vår grupp stöder. Det finns ett område där vi anser att Europa måste ta igen förlorad terräng, och det är på det sociala området. Det är där vi måste göra större framsteg än vad vi har lyckats med under de senaste åren. Jag tackar er så hjärtligt och jag hoppas att vi – och ni, herr president – kommer att fortsätta tillsammans att med mod, förutseende och ihärdighet verka för vårt gemensamma europeiska projekt.

(Applåder)

2-012

Frasconi (Verts/ALE). – *(IT)* Herr president! Vi är uppriktigt hedrade och glada över att ni är här hos oss i dag. På min grupps vägnar kan jag säga att vi, liksom ni, är fast beslutna att uppnå den demokratiska författning som ni så kraftfullt har efterlyst. Vi har emellertid ännu inte uppnått det resultatet, och i många länder är debatten om författningen endast en inrikespolitisk fråga.

Vi står nu inför två mycket viktiga strider som, av det ni har sagt, är riktade mot en gemensam fiende. Den första är att förhindra att konventets positiva resultat skall ogiltigförklaras till följd av ansträngningarna från de regeringar som motsätter sig det. Det skulle både vara oacceptabelt och sakna legitimitet. Förutom fördragets verkliga innehåll är det uppenbart att den viktigaste förnyelsen som konventet har uppnått är att avlägsna monopolerna på reformerna av unionen från de nationella regeringarna. Det skulle vara otänkbart att överge detta och att ändra textens huvuddelar utan att åtminstone ha uppnått en uttrycklig enighet från denna kammare.

För det andra är det absolut nödvändigt att upphäva kravet på enhällighet när det gäller översynen av författningen och att ge Europaparlamentet befogenheter beträffande ratificering. Annars kommer vi att stå inför en union som är oförmögen att handla och göra framsteg, och som i det långa loppet kommer att bli än mer oansenlig och splittrad.

Vi är säkra på att ni, herr president, kommer att kunna bekräfta kammarens arbete vid denna svåra tidpunkt, och jag kan försäkra er om att ni kommer att ha vårt fulla stöd.

Herr president! Ni talade om Europas ansvar och om den framtida författningens utmaningar. Det är emellertid de åtgärder vi vidtar i dag som bestämmer Europas framtid, och jag skulle därför vilja fästa er uppmärksamhet på vissa frågor som jag vet ligger er varmt om hjärtat. Den första är dödsstraffet, en världsomspännande fråga. Förenta nationernas generalförsamling har sammanträtt i New York under de senaste dagarna. Nu är det tid för Europeiska unionen att stärka kampen för att trygga antagandet av en resolution om ett moratorium för avrättningar. Rådet och det italienska ordförandeskapet är för närvarande tämligen passiva och omotiverade. Vi ber er, med hänsyn till det ämbete ni innehar och de starka känslor som vi vet att ni hyser för denna fråga, att försöka övertala ordförandeskapet att inleda ett seriöst initiativ på det här området. Det är helt och hållet inom EU:s räckhåll att uppnå detta.

Slutligen, herr president, skulle jag vilja nämna en tämligen mer omtvistad fråga, yttrande- och informationsfriheten. Som ni vet kommer parlamentet, genom utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, inom kort att inleda en undersökning av situationen för informationsfriheten i Italien, enligt artikel 7 i Nicefördraget. Det här är första gången som det inträffar och jag vill betona att vi verkligen inte finner något nöje i detta. Det är av denna anledning som vi i egenskap av européer uppmanar er, i egenskap av Italiens president, att fästa särskild uppmärksamhet vid denna fråga och att vara särskilt vaksam på detta område.

(Applåder)

2-013

Muscardini (UEN). – (IT) Herr president! Vi vill tacka er för era ihållande ansträngningar att förmedla Italiens starka stöd för europeisk enighet. Italiens folk tror på en union som är förmögen att respektera nationell identitet och kultur, upprätta en gemensam politik för att stärka fred och frihet, välbefinnande och rättvisa, och att skapa nya förenliga modeller för utveckling och social ekonomi under detta tredje årtusende, som i dess inledning har fördärvat av så mycket våld, lidande och konflikter.

Er närvaro i denna kammare, där konventet arbetade under 18 månaders tid för att försöka skapa mer demokratiska, öppna och effektiva europeiska institutioner, lovar gott för regeringskonferensens arbete, ett arbete som vi hoppas kommer att resultera i ett undertecknande av Romfördraget på utsatt datum.

Herr president! När ni i Rom påminde de italienska konventsledamöterna om behovet av att de alla bidrog till att garantera att EU förses med ett konstitutionellt fördrag som uppfyller behoven hos dess medborgare och som respekterar de enskilda medlemsstaterna, fann ni att regeringen och alla andra uppvisade samma engagemang, ett engagemang som påminner inte minst oss om att detta är andra gången som Italien är ordförande vid en regeringskonferens. Första gången ledde det till enhetsakten; vi hoppas att denna regeringskonferens kommer att leda till utarbetandet av ett konstitutionellt fördrag.

Med hänsyn till detta vill jag påminna er om en önskan hos mina italienska landsmän att de både skall bli bättre informerade via press och television om den europeiska integrationsprocessen och mer delaktiga i beslutsfattandet genom de egna institutionerna, och också genom en folkomröstning som beräknats sammanfalla med valet till Europaparlamentet.

I och med att jag för Gruppen Unionen för nationernas Europa och *Alleanza nazionale*-delegationen välkomnar er skulle jag vilja uttrycka en önskan att Europa, som hittills har koncentrerat sig på att skapa en framtid för sina egna barn, från och med nu kommer att kunna arbeta tillsammans för att skapa en demokratisk framtid även för andras barn.

(Applåder)

2-014

Bonde (EDD). – (DA) *Benvenuto, Presidente!* Jag representerar Gruppen för demokratiernas och mångfaldens Europa, och är därför alltid särskilt glad när vi kan hälsa den mest framstående företrädaren för en nationell parlamentarisk demokrati välkommen. Jag är också särskilt glad över att kunna välkomna en italienare, för jag var nämligen Spinellis granne under många år när du nu nämner honom.

Han övertygade mig inte om federalismens välsignelser. Han övertygade mig inte om att det skulle uppstå ett europeiskt folk. Han fick mig emellertid att respektera dem som önskade se ett federalt och demokratiskt EU. För Spinelli var federalism liktydigt med demokrati och maktfördelning mellan beslutsfattandets olika nivåer. Enligt Spinellis plan var det den europeiska väljarkåren som skulle skapa en författning, och det var alltid väljarna som hade det sista ordet. Så är inte fallet för närvarande, och så är inte heller fallet i förslaget till konstitution som spottats fram av Europeiska konventet under ledarskap av Hans kejserliga Höghet. Det förekommer ingen federalism i förslaget till konstitution. Där förekommer centralisering i stället för maktfördelning och mer byråkrati i stället för demokrati. Fördelningen av funktioner är otydlig. EG-domstolen fastställer vad som skall beslutas på lokal nivå. Det finns ingen tydlig maktfördelning som i Förenta staterna och Tyskland, där visserligen denna fördelning inte heller är fullständigt tydlig. Författningen saknar emellertid också demokrati. Vi kan gå till valurnorna, men vi kan inte förändra lagarna genom val. Vi kan rösta, men vi kan inte välja vem som skall styra och vi kan inte avskeda dem såvida vi inte har två tredjedels majoritet för detta. Vi har ett parlament, men utan lagstiftande befogenheter. Befogenheterna ligger i stället kombinerat hos kommissionen och ministerrådet. Endast med absolut majoritet, när de två blocken är överens, kan vi lägga fram förslag och utnyttja vetorätten. Det är inte demokrati. I och med förslaget till konstitution förlorar de nationella parlamenten en mycket större del av makten och inflytandet än vad som förutsågs i Spinellis omhuldade Europaparlament.

I Europaparlamentets utskott för konstitutionella frågor antog vi, med 22 röster för och 3 emot, en begäran om att hålla folkomröstningar i alla länder. Det godkändes tyvärr inte i plenum sedan man sett från Sverige hur en folkomröstning kunde utfalla. Jag vill emellertid uppmana er att hålla en folkomröstning i Italien, företrädesvis samtidigt som valen till Europaparlamentet den 13 juni nästa år. På så sätt blir det folket som får den sista rösten, vare sig de är inspirerade av Spinelli eller av Europeiska unionens kritik.

(Applåder)

2-015

Dell'Alba (NI). – (IT) Herr president! De 31 grupplösa ledamöterna av detta parlament företräder en rad olika politiska åsikter. Av den anledningen kommer jag endast att tala för ledamöterna av det italienska radikala partiet, och även jag vill – som en av era landsmän – först och främst välkomna er till parlamentet.

Vi från det radikala partiet, som alltid har varit federalister och Spinelli-anhängare, strävar efter att inta samma modiga kulturella och politiska hållning till Europa och världen som Ernesto Rossi och Altiero Spinelli gjorde i början av 1940-talet, och som finns nedtecknad i Ventotene-manifestet. Vi vet nu att Europa under de senaste 100 åren i stort sett på egen hand har utvecklat och påtvingat världen seklets mest förfärliga fenomen: fascism, nazism, kommunism, fundamentalism och pseudoreligiös fanatism.

Redan 1984 röstade parlamentet för en spinelliansk och federalistisk reform av fördragen. Med det i åtanke anser vi det inte vara klokt att ignorera den allt djupare klyftan mellan de suveräna demokratier som förekommer i Europas länder och vår målsättning, ett Europas förenta stater med Amerikas förenta stater som förebild. Vi betraktar följderna av denna djupnande klyfta med stor oro.

Vi anser inte heller att förslaget till konstitutionellt fördrag som utarbetats av konventet återspeglar rättstatsprincipen och den liberala federalism som återfinns i konstitutionell historia och lagstiftning. Det är mer ett resultat av ett listigt institutionellt lappverk som är svårt att förstå och än svårare att förklara, och just av denna anledning är förslaget ömtåligt, både på grund av förhandlingsprocessen som nu inleds och på grund av det successivt skall ratificeras av folket och parlamenten i Europa.

Herr president! I dag står vi således inför ett val mellan ett reformernas Europa och ett motreformernas Europa – fredlig, liberal revolution kontra en förlängning av ett bristfälligt enpartisystem, vars tragiska följder vi har sett tidigare.

Sammanfattningsvis, herr president, skulle jag vilja ansluta mig till Monica Frassonis kommentarer angående dödsstraffet. Jag uppmanar er att hjälpa det italienska ordförandeskapet och att använda ert inflytande här, för de sex månaderna av italienskt ordförandeskap skulle kunna krönas av en betydande och uppnåelig framgång för EU i form av ett universellt FN-moratorium för dödsstraff.

(Applåder)

2-016

Talmannen. – Herr president! Europaparlamentet har två mycket effektiva och synnerligen aktiva italienska vice talmän, Renzo Imbeni och Guido Podestà. Innan vi avslutar skulle jag vilja ge ordet till Guido Podestà på de italienska vice talmännens vägnar.

2-017

Podestà (PPE-DE), Europaparlamentets vice talman. – *(IT)* Herr president! Även jag vill ansluta mig till de yttranden av välkommande, respekt och sympati som ni har hört här i denna kammare, och i och med det vill jag också välkomna er på min kollega och vän Imbenis vägnar. Jag tackar Martin för hans påminnelse, men jag skulle hur som helst ha gjort det!

Ert anförande var inte formellt. Som vanligt talade ni om ekonomiska frågor som ni så väl känner till, om sociala frågor och även om politiska frågor. Ni betonade Italiens enorma engagemang sedan unionens grundande – ett 50-årigt engagemang. Jag anser att denna storartade demokrati, Italien, har bidragit väsentligt till den europeiska integrationen, att den fortsätter att göra det i dag och kommer så att göra i framtiden.

Ni talade om utvidgningen. Den representerar en grundläggande förändring: denna utvidgning – som vi vet inte är den första – representerar verkligen en försoning mellan Europa och dess historia, dess civilisation. Det är kanske av den anledningen som denna utvidgningsprocess är olik alla de andra som vi tidigare har gått igenom.

Med ett utvidgat Europa följer också andra, nya ansvarsområden som unionen måste axla på den internationella arenan om vi skall kunna ge ett genuint, verkligt och bestående bidrag till att uppnå fred. Jag tror att det kan vara möjligt för oss att med samma anda som den ni nämnde fanns hos grundarna och alla dem som skapade denna union – för att naturligtvis inte glömma de ansträngningar och det engagemang som så många människor över hela unionen visar prov på varje dag – uppnå en ny roll för Europeiska unionen i en inte alltför avlägsen framtid.

Slutligen berörde ni frågan om författningen. Vi bör inte försumma 15 månaders arbete. Alltför ofta är det bästa det godas fiende. Även om det finns vissa människor som inte är helt och hållet tillfreds med författningstexten, anser jag ändå att det är viktigt att inte förlora den samstämmighet som vi har lyckats uppnå. Vi har inte mycket tid på oss för att enas om en formulering innan våra vänner i anslutningsländerna förenar sig med oss, en tidpunkt då saker och ting oundvikligen kommer att bli mer komplicerade.

Jag vill tacka er, inte bara för ert uttalande och för att ni har varit här tillsammans med oss i dag, utan också för allt det ni har gjort för Italien och för Europa, vårt Europa, under årens lopp.

(Applåder)

2-018

Talmannen. – Herr president! Efter att ha hört kommentarerna från de politiska gruppernas ledare står det klart att ert budskap både har uppfattats och blivit mycket uppskattat. Vi hoppas uppriktigt att er kraftfulla appell till den livskraft som kännetecknar Europas politiska ideal kommer att inspirera den kommande regeringskonferens.

Herr president! Jag vill tala för alla som har lyssnat till ert budskap i dag och tacka er för ert stöd, inte bara när det gäller det europeiska idealet utan också för Europaparlamentets roll inom denna struktur. Ert budskap blev mycket väl mottaget, och vi är mycket tacksamma för det. Tack så mycket.

(Applåder)

(Sammanträdet avslutades kl. 17.30.)